

ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการบัญชีของบริษัทเงินทุน
และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ ทวิ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ธนาคารแห่งประเทศไทยออกข้อกำหนดไว้เป็นมาตรฐานดังนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการบัญชีของบริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๒๕ และประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการบัญชีของบริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๓๑

ข้อ ๒ ในประกาศฉบับนี้

“บริษัท” หมายความว่า บริษัทเงินทุน และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์

“ลูกหนี้เงินให้กู้ยืม” หมายความว่ารวมถึง ลูกหนี้ที่เกิดจากการรับซื้อซื้อลด หรือรับช่วงซื้อลดตัวเงิน ตราสารเปลี่ยนมืออื่น หรือตราสารการเครดิต

“หลักประกัน” หมายความว่า ทรัพย์สินที่อาจจำหน่ายหรือจำนองได้ตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยการกำหนดหลักประกันเป็นทรัพย์สินที่บริษัทเงินทุนต้องเรียก

“การขายทรัพย์สิน” หมายความว่ารวมถึง การจะขายทรัพย์สินด้วย

ข้อ ๓ ให้บริษัทจัดทำบัญชีแสดงสินทรัพย์และหนี้สินให้ครบถ้วนถูกต้อง เป็นปัจจุบันตามความเป็นจริง ตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชี และตามมาตรฐาน การบัญชีที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสอบบัญชี (ก.บช.) ให้ความ เห็นชอบตามที่สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทยกำหนด เว้นแต่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดมาตรฐานการจัดทำบัญชีไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔ ภายใต้บังคับข้อ ๕ ในการจัดทำบัญชีรวมทั้งงบการเงิน ให้บริษัท ถือปฏิบัติตามเกณฑ์ค้างรับค้างจ่ายทุกสิ้นเดือน เว้นแต่

(๑) เมื่อลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและหรือลูกหนี้ที่เกิดจากการค้าประกัน หรือการรับรองรับอาวัล หรือสอดเข้าแก้หน้าในตัวเงินรายใดมีดอกเบียค้างชำระ เกินกว่าหกเดือนนับแต่วันครบกำหนดชำระดอกเบียหรือเงินต้นแล้วแต่วันใดจะถึง ก่อนให้บริษัทบันทึกบัญชีเป็นรายได้ตามจำนวนเงินที่ได้รับชำระ แต่ในกรณี มีหลักประกันค้ำเงินต้นและดอกเบีย ให้บันทึกบัญชีเป็นรายได้เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน มูลค่าของหลักประกันตามเกณฑ์ค้างรับค้างจ่ายได้ต่อไปอีกไม่เกินหกเดือน

การตีราคาหลักประกันให้เป็นไปตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการกำหนดหลักประกันเป็นทรัพย์สินที่บริษัทเงินทุนต้องเรียก

(๒) เมื่อผู้เช่าซื้อสังหาริมทรัพย์ผิคนัดและค้างชำระเงินงวดใดงวดหนึ่ง เกินกว่าหกเดือนขึ้นไป ให้บันทึกบัญชีเป็นรายได้ตามจำนวนเงินที่ได้รับชำระ

(๓) เมื่อลูกหนี้ตาม (๑) และผู้เช่าซื้อตาม (๒) ค้างชำระดอกเบีย หรือเงินรายงวดตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินหกเดือน บริษัทจะบันทึกบัญชีเป็น รายได้ตามจำนวนเงินที่ได้รับชำระก็ได้

ความใน (๑) และ (๒) มิให้ใช้บังคับในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทย
ผ่อนผันเป็นประการอื่น

ข้อ ๕ ในกรณีดังต่อไปนี้ให้บริษัทบันทึกบัญชีเป็นรายได้ดังนี้

(๑) การให้เช่าซื้อสังหาริมทรัพย์ ให้บริษัทบันทึกบัญชีเป็นรายได้
โดยคำนวณตามวิธีผลรวมจำนวนปี หรือวิธีอื่นที่คล้ายคลึงกัน

(๒) การขายทรัพย์สินโดยผ่อนชำระ ให้บริษัทบันทึกบัญชีเป็นกำไร
ได้เพียงจำนวนที่ไม่เกินสัดส่วนของเงินที่ได้รับชำระแล้วต่อราคาขาย หรือบันทึก
บัญชีเป็นกำไรทั้งจำนวนต่อเมื่อได้รับเงินครบถ้วนตามสัญญาแล้วก็ได้ เว้นแต่กรณี
สัญญาการขายทรัพย์สินมีระยะเวลาผ่อนชำระไม่เกินสามปี และผู้ซื้อได้ชำระเงิน
เกินกว่ากึ่งหนึ่งของราคาขายภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ทำสัญญา บริษัทจะบันทึก
บัญชีเป็นกำไรทั้งจำนวนในงวดการบัญชีที่ได้รับชำระเงินเกินกว่ากึ่งหนึ่งของราคา
ขายนั้นก็ได้

การขายทรัพย์สินโดยบริษัทยังมีภาระที่จะต้องดำเนินการอยู่อีก และ
จะมีผลกระทบต่อกำไรจากการขายทรัพย์สินนั้น เช่น ภาระในการโยกย้ายผู้อาศัย
ภาระในการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง เป็นต้น ในการคำนวณกำไรจากการขายทรัพย์สิน
ดังกล่าว ให้บริษัทหักค่าใช้จ่ายที่ประมาณว่าอาจเกิดขึ้นในภายหลังออกจากกำไร
จากการขายทรัพย์สินนั้นเสียก่อน

ข้อ ๖ ให้บริษัทจัดทำทะเบียนเพื่อบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับการค้าประกัน
การรับรองตัวเงิน การรับอวัลตัวเงิน หรือภาระผูกพันอื่นในทำนองเดียวกัน และ
ให้บริษัทบันทึกบัญชีรายการดังกล่าวเป็นรายการตรงกันข้ามทั้งด้านสินทรัพย์และหนี้สิน
ในการจัดทำงบการเงินให้เปิดเผยยอดคงเหลือของการรับรองตัวเงินไว้ในงบดุล
ส่วนการค้าประกัน การรับอวัลตัวเงิน หรือภาระผูกพันอื่นให้แสดงยอดคงเหลือไว้
ต่อท้ายงบดุลตามแบบที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด

ข้อ ๗ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

วิจิตร สุพินิจ

ผู้ว่าการ

ธนาคารแห่งประเทศไทย